

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/116/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5623011653
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Bebčáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5623011653.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Bebčákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a JUDr. Moniky Liptákovvej, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 8. februára 2024 odvolanie prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 21T/77/2023 zo dňa 17.10.2023 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. zrušuje rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 21T/77/2023 zo 17.10.2023 v časti - vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine a ochrannom opatrení

obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., trvale bytom
E. XXX/XX, C. D., t. č. vo väzbe
v ÚVV a ÚVTOS Žilina

odsudzuje:

Podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.
Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného A. B. na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 21T/77/2023 zo dňa 17. októbra 2023 bol obžalovaný A. B. uznaný vinným
v bode 1/ z pokračovacieho zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 4 písm. c) Tr. zák. a
v bode 2/ zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3 Tr. zák.
na tom skutkovom základe, že:

1./ dňa 17.5.2023 si na parkovisku, nachádzajúcom sa pred supermarketom TESCO v Liptovskom Mikuláši, Kamenné pole 447/2, v čase okolo 12.00 hod. po predchádzajúcej vzájomnej dohode bez povolenia zadovážil za nákupnú sumu 70 eur od doposiaľ nestotožnenej osoby bielu kryštalickú látku o hmotnosti 0,560 g, v ktorej bola znaleckým skúmaním zistená prítomnosť metamfetamínu (známeho tiež pod názvom pervitín) s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 75,8 % hmotnostných (vyjadrené ako voľná báza), obsahujúcej 424 mg absolútneho metamfetamínu, kde metamfetamín je podľa ustanovení z. č. 139/1998 Z.z. - o omamných látkach, psychotropných látkach

a prípravkoch v znení neskorších predpisov zakázaná látka zaradená do druhej skupiny psychotropných látok, pričom množstvo tejto psychotropnej látky zodpovedalo vzhľadom na rozsah hmotnosti účinnej látky najmenej 11 bežným jednotlivým dávkam spôsobilým po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, a dňa 18.5.2023 si na odstavnej ploche, nachádzajúcej sa za obcou Gôtovany - časť Fiačice, okres Liptovský Mikuláš, situovanej v blízkosti diaľnice D1 pri kilometrovníku č. 26,4 v čase okolo 14.40 hod. po predchádzajúcej vzájomnej dohode bez povolenia, zadovážil za nákupnú cenu 1.250 eur od doposiaľ nestotožnenej osoby bielu kryštalickú látku nachádzajúcu sa v dvoch samostatných uzatvárateľných plastových sáčkoch o celkovej hmotnosti 24,719 g, v ktorej bola znaleckým skúmaním zistená prítomnosť metamfetamínu (známeho tiež pod názvom pervitín) s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu v rozmedzí od 76,2 % do 76,7 % hmotnostných (vyjadrené ako voľná báza), obsahujúcej celkovo 18.886 mg absolútneho metamfetamínu, kde metamfetamín je podľa ustanovení z. č. 139/1998 Z.z. - o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zakázaná látka zaradená do druhej skupiny psychotropných látok, pričom množstvo tejto psychotropnej látky zodpovedá vzhľadom na rozsah hmotnosti účinnej látky najmenej 472 bežným jednotlivým dávkam spôsobilým po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, a

2./ zakázanú psychotropnú látku uvedenú v bode 1./, ktorú si zadovážil 17.5.2023 v čase okolo 12.00 hod., následne po jej zadovážení neoprávnene prechovával pri sebe až do 15.00 hod. dňa 18.5.2023, kedy uvedenú zakázanú psychotropnú látku na odstavnej ploche, nachádzajúcej sa za obcou Gôtovany - časť Fiačice, okres Liptovský Mikuláš situovanej v blízkosti diaľnice D1 pri kilometrovníku č. 264 po predchádzajúcej výzve dobrovoľne vydal v zmysle ustanovenia § 89a ods. 1 Trestného poriadku príslušníkom odboru kriminálnej polície OR PZ Liptovský Mikuláš v zatavenej plastovej striekačke, pričom množstvo vydannej psychotropnej látky zodpovedalo vzhľadom na rozsah hmotnosti účinnej látky najmenej 11 bežným jednotlivým dávkam spôsobilým po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, a tiež zakázanú psychotropnú látku uvedenú v bode 1./, ktorú si zadovážil 18.5.2023, v čase okolo 14.40 hod. následne po jej zadovážení prechovával pri sebe až do 15.00 hod. dňa 18.5.2023, kedy uvedenú zakázanú psychotropnú látku na tom istom mieste po predchádzajúcej výzve dobrovoľne vydal v zmysle ustanovenia § 89a ods. 1 Trestného poriadku príslušníkom odboru kriminálnej polície OR PZ Liptovský Mikuláš v samostatných uzatvárateľných plastových sáčkoch, pričom množstvo vydannej psychotropnej látky zodpovedá vzhľadom na rozsah hmotnosti účinnej látky najmenej 472 bežným jednotlivým dávkam spôsobilým po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovaný podľa § 172 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 a § 41 ods. 2 Tr. zák. odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovanému podmienene odložil a zároveň mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. súd určil obžalovanému skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 51 ods. 3 písm. b) Tr. zák. súd uložil obžalovanému obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholu a iných návykových látok počas skúšobnej doby. Podľa § 51 ods. 5 Tr. zák. vyslovil, že obžalovaný je povinný strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom na súde v mieste pobytu obžalovaného podľa konkrétneho určenia probačného a mediačného úradníka, a to počas plynutia skúšobnej doby podmienene odsúdenia, počnúc právoplatnosťou tohto trestného rozkazu a podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. v spojení s § 73 ods. 5 Tr. zák. obžalovanému uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor, a to ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní proti výroku o vine a výroku o treste. Zahlásené odvolanie zdôvodnil písomným podaním doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 07.11.2023, a to nasledovne:

„V trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, v ktorej ho dňa 17.10.2023 Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. 21T/77/2023 uznal za vinného z pokračovacieho zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 4 písm. c) Trestného zákona a zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona a odsúdil ho na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmienene odložením na skúšobnú dobu probačného dohľadu v trvaní 3 roky s uložením obmedzenia a povinnosti, spolu s ochranným protitoxikomanickým ambulantným liečením, odvolanie podané dňa 17.10.2023 v neprospech obžalovaného proti výroku súdu o treste nasledovne odôvodňujem:

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na to, že pri zločine nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi, a to či už podľa skutkovej podstaty uvedenej § 172 ods. 3 alebo podľa skutkovej podstaty uvedenej v § 172 ods. 4 Tr. zákona je stanovená rovnaká trestná sadzba v rozsahu od 3 rokov do 10 rokov. Vzhľadom na to, že horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti Trestného zákona v tomto prípade prevyšovala 5 rokov, musel súd (podľa § 34 ods. 6 Trestného zákona) obžalovanému uložiť trest odňatia slobody. V konaní pritom bola zistená jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona (obžalovaný sa k spáchaniu všetkých stíhaných skutkov v plnom rozsahu priznal a úprimne ich oľutoval) a jedna priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona (obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený.) Žiadne ďalšie poľahčujúce a priťažujúce okolnosti neboli v tejto veci zistené. V súvislosti s poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami súd poznamenáva, že v tomto prípade nebolo možné aplikovať aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona (spáchanie viacerých trestných činov), pretože tu muselo byť aplikované aj ust. § 41 ods. 2 Tr. zákona (upravujúce asperačnú zásadu, keďže išlo o prípad dvoch trestných činov spáchaných dvoma skutkami, z ktorých oba boli zločiny), a súčasná aplikácia týchto dvoch ustanovení je vylúčená, čo vyplýva zo zásady, že obžalovanému sa nemôže tá istá okolnosť (v tomto prípade spáchanie viacerých trestných činov) pričítať dvakrát v jeho neprospech. Táto okolnosť (spáchanie viacerých trestných činov) by sa tu totiž obvinenému pričítala v jeho neprospech jednak ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona a jednak na základe uplatnenia § 41 ods. 2 Tr. zákona, kedy by sa mu zvyšovala horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu. Napriek tomu, že v súčasnosti už ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zákona nepredpokladá aj zvyšovanie dolnej hranice trestnej sadzby, nič to nemení na tom, že postupom podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona sa obvinenému zvyšuje horná hranica trestnej sadzby o tretinu, čo je však takisto následok, ktorý je objektívne v neprospech obvineného. Nemožnosť súčasnej aplikácie § 37 písm. h) popri § 41 ods. 2 Tr. zákona prichádza do úvahy najmä vtedy, ak by súčasná aplikácia týchto ustanovení mala mať reálny dopad na postavenie obžalovaného. V tomto smere súd na podporu svojich záverov (o nemožnosti súčasnej aplikácie § 37 písm. h) Tr. zákona v prípade, ak je dôvod na aplikáciu § 41 ods. 2 Tr. zákona) poukazuje aj na ustálenú rozhodovaciu činnosť najvyšších súdnych autorít SR, a to na uznesenie Ústavného súdu SR z 3.7.2019, sp. zn.: II. ÚS 189/2019 a tiež na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR, napr. rozhodnutie zo 14.1.2021, sp. zn.: 5 Tdo 75/2020, kde sa tiež poznamenáva, že v takomto rozhodovaní ide o ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR. V prejednávanej veci by pritom aplikácia priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zákona viedla k výsledku, že obvinený by mal prevahu priťažujúcich okolností (oproti jednej poľahčujúcej okolnosti), čo by potom nevyhnutne viedlo (podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona) k zvýšeniu dolnej hranice uvedenej trestnej sadzby o tretinu, čiže išlo by o situáciu, kedy by súčasná aplikácia § 37 písm. h) Tr. zákona a § 41 ods. 2 Tr. zákona mala reálny dopad na postavenie obvineného (nemožnosť podmieneného odkladu uloženého trestu odňatia slobody.) V tejto súvislosti súd len na okraj dodáva, že je potrebné odlišovať otázku nemožnosti súčasnej aplikácie § 37 písm. h) Tr. zákona (v spojení s § 38 ods. 4 Tr. zákona) a § 41 ods. 2 Tr. zákona, od možnosti súčasnej aplikácie ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zákona (vo všeobecnosti) a § 41 ods. 2 Tr. zákona, ktorých súčasná aplikácia je prípustná (aj podľa aktuálnej judikatúry najvyššieho súdu - viď napr. rozhodnutie sp. zn.: 5Tdo 66/2019, ktoré bolo tiež zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR v č. 2/2020, pod č. 26). Vzhľadom na zistenú rovnováhu priťažujúcich a poľahčujúcich okolností (v pomere 1: 1) tak súd podľa § 38 Tr. zákona nijako neupravoval (nezvyšoval, či neznižoval) dolnú a hornú hranicu zákonnej trestnej sadzby, a preto v súlade s § 38 ods. 2 Tr. zákona táto zostala v rozsahu vymedzenom v § 172 ods. 3, resp. ods. 4 Tr. zákona (3 roky až 10 rokov.). Následne súd aplikujúci ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zákona (asperačná zásada), keďže v danom prípade sa obžalovaný dopustil dvoch skutkov, ktorými spáchal dva zločiny, zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby podľa § 172 ods. 3, resp. ods. 4 o jednu tretinu, a v rámci takto upravenej trestnej sadzby zvažoval konkrétnu výmeru trestu v tejto veci. Pri týchto úvahách súd (vychádzajúc z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona) prihliadol na okolnosť týkajúcu sa osoby páchatela, resp. jeho rodinných pomerov, keď zistil, že po spáchaní skutkov (a po vzatí do väzby) sa obžalovanému 1.6.2023 narodil maloletý syn, teda jeho prvé dieťa, a v tejto súvislosti obžalovaným učené vyhlásenie, že chce zmeniť svoj postoj k životu, pretože už nemá zodpovednosť len sám za seba, a ďalej na okolnosť osobných pomerov obžalovaného spočívajúcu v tom, že obžalovaný súdu predložil potvrdenia od viacerých potencionálnych zamestnávateľov, garantujúce možnosť okamžitého zamestnania obžalovaného, čím by mal tento zabezpečený pravidelný zdroj legálnych príjmov, ako tiež na okolnosť týkajúcej sa osoby obžalovaného, kedy zo znaleckého posudku vyplynulo, že spáchal stíhané skutky (minimálne aj) v stave závislosti na návykových látkach, teda v určitej objektívnej situácii odkázanosti. Súd tu tiež prihliadol na to, že obžalovaný po výzve polície okamžite dobrovoľne vydal drogy, ktoré mal u seba v aute k dispozícii. Na okolnosť, na ktorú poukazoval obhajca, ohľadne údajnej

spolupráce obžalovaného s NAKA, však súd nemohol pri tomto rozhodovaní prihliadať, keďže ju nemal preukázanú. Vzhľadom na tieto osobitné okolnosti (podľa § 34 ods. 4 Tr. zákona) vymeral potom súd obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici (vyššie uvedeným spôsobom upravenej) trestnej sadzby, teda vo výške 3 rokov. Na vyššie uvedené okolnosti, ktoré súd zohľadnil podľa § 34 ods. 4 Tr. zákona pri určení výmery trestu odňatia slobody, však súd prihliadol aj pri rozhodnutí o druhu trestu podľa § 34 ods. 4 Tr. zákona, teda pri svojom rozhodnutí o podmiennečnom odklade uloženého trestu odňatia slobody, pretože v nich súčasne videl také okolnosti týkajúce sa osoby páchatela a okolnosti týkajúce sa tohto prípadu, ktoré odôvodňujú záver, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatela výkon uloženého trestu odňatia slobody nie je potrebný (§ 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona), a preto podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona podmiennečne odložil výkon uloženého trestu a súčasne mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Túto skúšobnú dobu určil v hornej polovici jej zákonom určeného rozsahu (1 až 5 rokov), a to v dĺžke 3 rokov, pretože túto dobu považoval za primeranú na zistenie, či účel trestu možno dosiahnuť aj bez jeho výkonu. S úmyslom posilniť výchovný účinok podmiennečne odloženého výkonu trestu odňatia slobody súd tiež podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 51 ods. 3 písm. b) Tr. zákona uložil obžalovanému obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholu a iných návykových látok v priebehu skúšobnej doby. Nesúhlasím s rozhodnutím súdu, čo do výroku o treste, keď obžalovanému uložil podmiennečný trest odňatia slobody s probačným dohľadom. V návrhu na vzatie obžalovaného do väzby prokurátor uviedol, že zaistené množstvo drogy - 483 dávok pervitínu, vedie k dôvodnému záveru o tom, že obvinený si nezabezpečil drogy len pre vlastnú potrebu, teda obvinený nie je len potenciónálny konzument, ale diler zaoberajúci sa predajom a distribúciou drog. Pri prehliadke bola zaistená taktiež zatavená plastová striekačka s obsahom bielej kryštalickej látky, pričom zo skúseností orgánov činných v trestnom konaní je známe, že práve takéto striekačky sa používajú pri ďalšom predaji drog. Vzhľadom k lokalite, kde bol obvinený zadržaný a kde drogu zakúpil od inej osoby (odľahlé miesto, ktoré je málo frekventované), je možné prijať závor, že sa nejedná o náhodilú a jednorazovú činnosť. Činnosť obvineného je sofistikovaná, koordinovaná a dopredu premyslená. Uvedenému nasvedčuje aj tá okolnosť, že obvinený si v priebehu dvoch dní kupoval pervitín od dvoch rozdielnych dodávateľov. Z tohto možno vydedukovať, ako aj v kombinácii s vedomím o množstve zaistenej drogy, že obvinený si takouto činnosťou zabezpečuje zdroj príjmov. Obvinený podľa poskytnutých údajov v zápisnici o jeho výsluchu neuviedol žiadny legálny zdroj svojich príjmov, je evidovaný ako nezamestnaný. Aj z týchto údajov možno dôvodne vyvodzovať záver o tom, že obvinený si zabezpečuje zdroj príjmov z páchanej trestnej činnosti. Z odpisu registra trestov obvineného vyplýva, že doposiaľ bol 7-krát súdne trestaný, naposledy Okresným súdom Žilina v roku 2021 za násilnú trestnú činnosť, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, z výkonu ktorého bol následne prepustený pričom skúšobná doba mu uplynula dňa 21.03.2023. Z odpisu registra trestov súčasne vyplýva, že obvinený bol Okresným súdom Liptovský Mikuláš rozsudkom z roku 2017 sp. zn. 2T/35/2017 uznaný vinným z totožného zločinu (§ 172 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona), za čo mu bol uložený podmiennečný trest odňatia slobody, po výkone ktorého sa osvedčil. Toto odsúdenie teda preukazuje, že obvinený inklinuje k páchaniu drogovej trestnej činnosti, pričom ani jeho predchádzajúce odsúdenie za drogovú trestnú činnosť nemalo na neho dostatočný výchovný vplyv a obvinený drogovú trestnú činnosť stupňuje. Uvedené je možné konštatovať aj o poslednom odsúdení, kde sa obvinený dopustil aktuálnej trestnej činnosti len cca 2 mesiace po uplynutí skúšobnej doby podmiennečného upustenia od výkonu trestu. Vzhľadom na všetky vyššie uvádzané skutočnosti v ich súhrne je tu dôvodná obava, že obvinený sa bude aj naďalej dopúšťať trestnej činnosti drogového charakteru, a preto je v záujme spoločnosti páchatela izolovať a zabrániť mu v ďalšom pokračovaní takejto trestnej činnosti.

Vzhľadom na uvedené bolo preto potrebné pri súdom zohľadnenej len jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zákona a jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zákona a nezmenenej dolnej hranici sadzby 3 roky a zvýšenej hornej hranici na 13 rokov a 4 mesiace, obžalovanému uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody v prvej polovici upravenej trestnej sadzby so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia, so súčasným uložením ochranného liečenia. S právnym názorom, podľa ktorého je súčasná aplikácia priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona (čo následne pri prevahe priťažujúcich okolností viedlo k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona) a asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona (na základe ktorého sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby), vylúčená, som sa nestotožnil. V prvom rade si dovoľím nesúhlasiť s tým, že by takýto výklad príslušných ustanovení mal predstavovať ustálenú súdnu prax. Poukazujem na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/36/2021 zo dňa 2.2.2022, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že krajský súd postupoval správne, keď obvinenému pri ukladaní súhrnného trestu za súčasného použitia asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona pričítal aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona.

Na druhú stranu, je možné nájsť aj rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, ktoré vyjadrujú opačný záver, tieto sa však do značnej miery opierajú o stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Tpj 104/2009 zo 14.6.2010, ktoré sa jednak venovalo primárne inej problematike (výkladu pojmu „viac trestných činov“ v ust. § 37 písm. h/ Trestného zákona), jednak vychádzalo zo značne rozdielneho právneho stavu, pretože pred nálezom Ústavného súdu SR č. 428/2012 Z. z. sa pri aplikácii asperačnej zásady zvyšovala nielen horná, ale aj dolná hranica trestnej sadzby. Presne z tohto stanoviska vychádza aj súdom citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Tdo/75/2020 zo dňa 14.1.2021. Vychádzať z neho za súčasného zmeneného právneho stavu však bez uvedenia ďalšej podstatnej argumentácie nepovažujem za možné. Celkovo sa domnievam, že aktuálna judikatúra v tejto veci je skôr nejednotná a načrtnutý právny problém (napriek tomu, že ide o pomerne bežnú situáciu) nerieši uspokojivým spôsobom. Prípustnosti súčasnej aplikácie predmetných ustanovení nasvedčuje aj logický výklad Trestného zákona. Práve postup, keď sa spáchanie viacerých trestných činov v súbehu postihuje ako priťažujúca okolnosť, a za pristúpenia ďalších pomerne prísnych podmienok sa aplikuje zároveň aj asperačná zásada, zodpovedá logickej aplikácii týchto ustanovení a ich súvisu s ďalšími ustanoveniami Trestného zákona. Inými slovami, je v rozpore so zásadami logiky (a tiež spravodlivosti), ak bude páchatelovi naplnenie podmienok uvedených v § 41 ods. 2 Trestného zákona na prospech, pričom neobstojí argument o zvýšení hornej hranice trestnej sadzby, pokiaľ to nemá na postavenie páchatel'a žiadny reálny dopad. Za spáchanie ďalších trestných činov, ktoré umožňujú aj aplikáciu § 41 ods. 2 Trestného zákona, však páchatel' v konečnom dôsledku nie je postihnutý prísnejšie, ako by si to žiadal logický výklad týchto ustanovení, ale naopak miernejšie, a teda osobitne vo vzťahu k dolnej hranici trestnej sadzby je mu spáchanie ďalších trestných činov de facto na prospech. Už zo samotného názvu tejto právnej zásady pritom vyplýva, že má ísť o asperáciu, teda sprísnenie. Kladiem si potom otázku, do akej miery je potrebné dávať prednosť prípadnej aplikácii zásady ne bis in idem, keďže takýto postup vo svojich dôsledkoch reálne vytvára právny základ pre to, aby mohli byť páchatelia závažnejšej trestnej činnosti spíňajúci podmienky asperačnej zásady postihovaní miernejšie ako páchatelia, ktorí tieto podmienky nespíňajú, ale dopustili sa „iba“ viacerých trestných činov. Takýto výklad nepokladám za súladný s úmyslom sledovaným jednotlivými ustanoveniami Trestného zákona ani so všeobecnými zásadami trestania. Odhliadnuc od právnej praxe nevidím dôvod, ktorý by súčasnej aplikácii § 37 písm. h) Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona za aktuálneho stavu bránil. Právny názor, podľa ktorého nie je ich súčasná aplikácia možná, sa zrejme opiera najmä o znenie § 38 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na zásadu ne bis in idem, hoci konajúci súd toto ustanovenie v napádanom rozhodnutí explicitne neuvádza. Skutočnosť, že obvinený spáchal viac trestných činov, však nie je zákonným znakom trestného činu, a súbežnej aplikácii nebráni ani zásada ne bis in idem v širšom zmysle slova, pretože predmetné ustanovenia sledujú splnenie odlišných zákonných podmienok, vychádzajú z iných skutočností a majú odlišné dôsledky, nejde teda dvakrát o to isté. Pri aplikácii § 37 písm. h) Trestného zákona (v spojení s § 38 ods. 4 Trestného zákona) sa zvyšuje dolná hranica trestnej sadzby, pri aplikácii § 41 ods. 2 Trestného zákona sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby, a tieto zvýšenia sa navzájom neovplyvňujú. Ust. § 37 písm. h) Trestného zákona vychádza z predpokladu spáchania viacerých trestných činov, pričom je nepodstatné, či sú prečinmi alebo zločinmi, či ide o súbeh jednočinný alebo viacčinný, ust. § 41 ods. 2 Trestného zákona ustanovuje špeciálne podmienky, za ktorých je ho možné aplikovať, a ktoré sa značne líšia od § 37 písm. h) Trestného zákona. Trestný zákon ustanovuje množstvo kvalifikovaných skutkových podstát, keď jedna okolnosť spôsobí súčasné zvýšenie dolnej aj hornej hranice trestnej sadzby. V tomto prípade ani nejde o tú istú okolnosť, keďže § 41 ods. 2 Trestného zákona predpoklad spáchania viacerých trestných činov podstatným spôsobom modifikuje a sprísňuje, ale predovšetkým nejde o ten istý dôsledok. Aplikáciu prekážku podľa môjho názoru nemôže spôsobiť len samotná skutočnosť, že sú tieto následky rozdelené do viacerých zákonných ustanovení. Vzhľadom na uvedené tak bolo potrebné v súlade so zákonom podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona za použitia § 36 písm. l), § 37 písm. h), m), § 38 ods. 4 a § 41 ods. 2 Trestného zákona uložiť obžalovanému úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v prvej polovici upravenej sadzby v rozpätí od 5 rokov a 4 mesiace až 13 rokov a 4 mesiace so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia, so súčasným uložením ochranného protitoxikomanického ambulantného liečenia. Navrhujem preto, aby Krajský súd v Žiline predmetný rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 21T/77/2023 zo 17.10.2023 zrušil čo do výroku o treste a obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v prvej polovici vyššie uvedenej upravenej sadzby so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia, so súčasným uložením ochranného protitoxikomanického ambulantného liečenia.“

Obžalovaný sa písomne vyjadril k odvolaniu prokurátora:

„Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 21T/77/2023 zo dňa 17. októbra 2023 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX, uznaný v bode 1./ výroku rozsudku za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 4 písm. c) Trestného zákona a v bode 2./ skutkovej vety výroku rozsudku zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, za čo bol odsúdený podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. 1), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 a § 41 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, ktorého výkon mu súd podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienične odložil na skúšobnú dobu v trvaní tri roky s uložením probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Súd zároveň podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 51 ods. 3 písm. b) Trestného zákona uložil obžalovanému obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholu a iných návykových látok počas skúšobnej doby a podľa § 51 ods. 5 Trestného zákona mu tiež uložil povinnosť strieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom na súde počas plynutia skúšobnej doby podmieničného odsúdenia. Obžalovanému bolo súdom uložené aj ochranné protitoxikomanické liečenie ambulatnou formou podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona v spojení s § 73 ods. 5 Trestného zákona. Proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 21T/77/2023 zo dňa 17.10.2023 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš odvolanie, ku ktorému sa obžalovaný vyjadruje prostredníctvom svojho obhajcu týmto podaním. Podľa názoru obhajoby súd prvého stupňa vo veci rozhodol v súlade so zákonom, s okolnosťami daného prípadu a s aktuálnym názorom zákonodarnej a výkonnej moci na sankcionovanie drogovej trestnej činnosti, pretože v otázke nového náhľadu na trestanie takéhoto druhu protispoločenskej činnosti nie je v spoločnosti konflikt. Obhajoba tiež poukazuje na skutočnosť, že hoci bol obžalovaný odsúdený na podmieničný trest odňatia slobody, tak tým, že je už trištvrte roka vo výkone väzby, bude za svoje konanie sankcionovaný aj odňatím slobody. Zároveň po právoplatnosti podmieničného trestu odňatia slobody a prepustení z väzby bude spoločnosť chránená tým, že obžalovaný bude ešte ďalšie tri roky v skúšobnej dobe podmieničného odsúdenia. Rozsudkom súdu prvého stupňa je zabezpečená aj restoratívna spravodlivosť. Drogovo závislému obžalovanému bolo totiž počas skúšobnej doby uložené aj súdom kontrolovateľné obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholu a iných omamných látok a zároveň pod hrozbou premeny podmieničného trestu na nepodmieničný a stíhania za trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia musí absolvovať aj liečenie z drogovej závislosti, ktorá ho doviedla k páchaniu trestnej činnosti. V odvolaní prokurátor Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš prijal záver, že vzhľadom na množstvo zaistenej drogy, obžalovaný nebol len jej konzumentom, ale aj dealerom. Obžalovaný však nie je stíhaný za predaj omamných a psychotropných látok, ale pre ich zadovážovanie a prechovávanie. Ak si alkoholik zadováži a prechováva niekoľko demižónov slivovice, tak to ešte nie je dôkazom, že si ju zadovážil aj na predaj. Je možné sa stotožniť len so záverom prokurátora, že vzhľadom na dokázanú drogovú závislosť obžalovaného nešlo len o náhodnú a jednorazovú činnosť, pretože drogovo závislé osoby si zadovážujú omamnú látku sústavne počas celej doby ich závislosti. Uvedený stav obžalovaného však súd prvého stupňa primerane a dostatočne zohľadnil uložením obmedzení a povinností podľa § 51 Trestného zákona. Pokiaľ prokurátor poukazuje na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného pre rovnakú trestnú činnosť, tak ide o skutok spred deviatich rokov a toto odsúdenie je zahladené. Posledné odsúdenie obžalovaného nebolo pre drogovú trestnú činnosť, ale pre skutok spáchaný v dôsledku toho, že nezvládol rozchod so svojou priateľkou, s ktorou okolnosťou je však už niekoľko rokov vysporiadaný a po výkone uloženého trestu poučený, že je neprípustné nezhody v partnerstve riešiť za použitia akéhokoľvek násillia. Prokurátor Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš vidí tiež nesprávnosť uloženého trestu v tom, že v prípade obžalovaného mal súd použiť aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a následne pri použití § 38 ods. 4 Trestného zákona mal pri prevahe priťažujúcich okolností navýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Rozhodnutie súdu o nepoužití priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona nie je svojvoľné, súd svoj záver odôvodnil a sám prokurátor v odvolaní poukazuje na to, že v tomto smere nie je judikatúra jednotná. Obhajoba je toho názoru, že súd prvého stupňa správne rozhodol, keď pri ukladaní trestu neprihliadol aj na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, teda, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, pretože hoci je skutok rozdelený do dvoch bodov a v bode 1./ bol súdom prvého stupňa právne kvalifikovaný ako pokračovací zločin podľa § 172 ods. 4 písm. c) Trestného zákona a v bode 2./ ako zločin podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, tak stále ide o jeden skutok a jeden trestný čin podľa § 172 ods. 3 a ods. 4 písm. c) Trestného zákona. U obžalovaného prichádza do úvahy aj poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného

zákona, pretože príslušným orgánom napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti. Súd prvého stupňa na túto okolnosť neprihliadal, pretože ju nemal preukázanú, teda nie z dôvodu jej neexistencie. Pokiaľ by však bola uznaná argumentácia prokurátora o použití priťažujúcej okolnosti aj podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, tak náležité preverenie prípadnej existencie uvedenej poľahčujúcej okolnosti je podstatné. Obžalovaného v mesiaci jún 2023 navštívili vo výkone väzby príslušníci Ministerstva vnútra SR, národnej kriminálnej agentúry, Banská Bystrica, ktorým poskytol podľa neho cenné informácie o trestnej činnosti iných osôb. Identitu týchto príslušníkov však nepozná a v Ústave na výkon väzby Žilina mu ju odmietli uviesť. Ak by teda bola v prejednávanej veci u obžalovaného uznaná aj priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, potom je potrebné aj náležite preveriť prípadnú existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona vypočutím príslušníkov národnej kriminálnej agentúry o význame informácií, ktoré im obžalovaný poskytol. U obžalovaného prichádza do úvahy aj poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. e) Trestného zákona, pretože si zadovážoval a prechovával omamné látky pod silným tlakom jeho závislosti na nich. Podľa znaleckého posudku vypracovaného v predmetnom trestnom stíhaní obžalovaný doslova bažil za drogou. Podstatné meno „odkázanosť“ použité v ustanovení § 36 písm. e) Trestného zákona je synonymom podstatného mena „závislosť“.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX, žiada, aby odvolací Krajský súd v Žiline zamietol odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 21T/77/2023 zo dňa 17. októbra 2023“.

Verejné zasadnutie pred odvolacím krajským súdom sa konalo za prítomnosti obžalovaného, obhajcu obžalovaného a prokurátorky. Prokurátorka navrhla odvolaniu vyhovieť, nakoľko prokuratúra trvá na tom, že obžalovanému má byť uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Obhajca obžalovaného a obžalovaný navrhli odvolanie prokurátora zamietnuť ako nedôvodné, pretože uložený podmienečný trest odňatia slobody spĺňa všetky zákonné náležitosti a je primeraný vzhľadom na jeho väzobné stíhanie.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ (prokurátor) podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané prokurátorom bolo podané oprávnenou osobou, v zákonom stanovenej lehote, proti výrokom (výroku o treste), proti ktorým je prípustné a je čiastočne dôvodné.

Krajský súd po preskúmaní predloženého spisu vo vzťahu k odsudzujúcemu výroku rozsudku primárne zistil, že procesný postup súdu prvého stupňa, ktorý predchádzal napadnutému výroku o treste, bol vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Tr. por. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolací súd preskúmal zákonnosť postupu okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o prijatí vyhlásenia obžalovaného. Zistil, že v tomto smere konal súd prvého stupňa správne a neporušil žiadne procesné ustanovenie. Obžalovaný dal vyhlásením o vine dostatočne najavo, že žiadnym spôsobom nenamieta skutkové a právne závery obžaloby pri skutku. Priznanie viny bolo teda súdom prvého stupňa prijaté v súlade so zákonom a stalo sa nemenným. Zákonným bol potom ďalší postup súdu prvého stupňa, keď nevykonal dokazovanie v rozsahu priznanej viny a vykonal len dokazovanie ohľadne uloženia trestu obžalovanému.

Reagujúc na odvolacie námietky prokurátora vo vzťahu k výroku o treste, ktorý prokurátor napadol podaným odvolaním, odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie. V odôvodnení rozsudku poukázal na konkrétne dôkazy vykonané ohľadne rozhodnutia o uložení trestu obžalovanému, ako aj na konkrétne skutočnosti z týchto dôkazov správne zistené a dôležité pre uloženie trestu obžalovanému za spáchanú trestnú činnosť.

Pokiaľ ide o uloženie trestu obžalovanému za spáchanú trestnú činnosť, v tomto smere okresný súd vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu.

Ďalej odvolací súd z odôvodnenia napadnutého rozsudku zistil, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu obžalovanému správne poukázal na zásady pre ukládanie trestov upravené v ustanovení § 34

Tr. zák. a tu je potrebné osobitne zohľadniť ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., keď pri ukladaní trestu je potrebné v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zák. prihliadnuť najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť nápravy, súd prvého stupňa sa však pri ukladaní trestu obžalovanému týmito dôsledne nespavoroval. Aj keď okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku správne poukázal na zásady ukladania trestov a príslušné zákonné ustanovenia, ktoré bolo potrebné aplikovať pri uložení trestu obžalovanému, v konečnom dôsledku pri určení druhu a výmery trestu odňatia slobody obžalovanému nedostatočne zohľadnil zásady ukladania trestov, účel trestu, neprímerane favorizoval vyhlásenie viny obžalovaným, najmä nedostatočne zohľadnil osobu obžalovaného a jeho kriminálnu minulosť, ako aj povahu spáchanej trestnej činnosti, čo malo za následok uloženie podmiennečného trestu obžalovanému na úplne dolnej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky. Obžalovanému zároveň výkon tohto trestu odňatia slobody podmiennečne odložil s probačným dohľadom a uložením obmedzenia spočívajúceho v zákaze požívania alkoholu a iných návykových látok počas skúšobnej doby. V súvislosti s ukladaním trestu obžalovanému okresný súd správne u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. (obžalovaný sa priznal k spáchaniu trestnej činnosti a to hneď na začiatku a jej spáchanie úprimne oľutoval, súčasne obžalovaný učinil na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom vyhlásenie o vine). Súčasne u obžalovaného správne zistil príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák., t.j. bol už za trestný čin odsúdený.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora k priznaniu príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., ktorej použitia sa domáhal z dôvodu, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, túto považoval krajský súd za nedôvodnú. Aj podľa názoru krajského súdu, stotožňujúc sa so závermi súdu prvého stupňa na strane 7 odôvodnenia rozsudku, ak je totiž obžalovanému ukladaný trest odňatia slobody za použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák., pri ktorom sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu, pri ukladaní trestu nie je možné prihliadnuť na príťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák., nakoľko kvalifikačný znak spáchania viacerých trestných činov už je odzrkadlený v použitom spríšuňujúcom ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák. a dvojité pričítanie „spáchania viacerých trestných činov“ obžalovanému by bolo porušením zásady „ne bis in idem“ v jej hmotnoprávnej ponímaní (§ 38 ods. 1 Tr. zák.). Krajský súd sa nestotožnil s názorom prokurátora, že pri aplikácii § 37 písm. h) Tr. zák. (v spojení s § 38 ods. 4 Tr. zák.) sa zvyšuje dolná hranica trestnej sadzby, pri aplikácii § 41 ods. 2 Tr. zák. sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby, a tieto zvýšenia sa navzájom neovplyvňujú, pričom by sa nejednalo o dvojité pričítanie, keďže v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. sa zvyšuje horná hranica. Faktom zostáva, že tá istá okolnosť by bola obžalovanému pričítaná dvakrát, raz v podobe zvýšenia dolnej a raz v podobe zvýšenia hornej hranice. Správne teda postupoval okresný súd, keď nepoužil príťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák. pri ukladaní trestu odňatia slobody podľa § 41 ods. 2 Tr. zák..

Krajský súd neakceptoval návrh obžalovaného na zohľadnenie poľahčujúcej okolnosti uvedenej v ustanovení § 36 písm. n) Tr. zák., keďže svojím aktívnym prístupom nenapomáhal pri objasňovaní svojej trestnej činnosti žiadnemu z príslušných orgánov. Odvolací súd sa nestotožnil ani s právnym názorom obhajoby o možnom uplatnení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. e) Tr. zák. v tej súvislosti, že obžalovaný spáchal trestný čin pod tlakom odkázanosti ako synonymom závislosti obžalovaného na drogách. Krajský súd k tomu uvádza, že v zmysle ust. § 36 písm. e) Tr. zák. ide o poľahčujúcu okolnosť, ak páchatel' koná pod vplyvom odkázanosti alebo podriadenosti v záujme osoby, na ktorú je odkázaný alebo je jej podriadený, pričom závislosť vyplýva najmä z rodinných a obdobných vzťahov a podriadenosť najmä z pracovného pomeru, služby v ozbrojených zboroch a pod. Nie je pritom vylúčená ani závislosť alebo podriadenosť od určitej komunity ľudí spojených do zoskupení najmä rôznych partíí. Teda v žiadnom prípade nemožno dospieť k záveru, že ide o poľahčujúcu okolnosť v súvislosti s drogovou závislosťou obžalovaného.

Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania pred okresným súdom a ako na to správne poukázal prokurátor v odôvodnení odvolania, u obžalovaného sa vo vzťahu k aktuálne súdeným trestným činom jedná o osobu opakovane súdom potrestanú. Závažnosť spáchaného trestného činu je u obžalovaného potrebné posudzovať aj z hľadiska Trestným zákonom chráneného záujmu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchaním drogovej trestnej činnosti. Ako na to správne v podrobnostiach poukázal aj súd prvého stupňa na strane 6 rozsudku, z odpisu z registra trestov na obžalovaného vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 7-krát súdne trestaný, naposledy Okresným súdom Žilina v roku 2021 za násilnú trestnú činnosť, a to rozsudkom zo dňa 30.04.2021, sp.zn. 35T/45/2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/40/2021 zo dňa 20.7.2021, za čo mu bol uložený nepodmienečný

trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, výkon ktorého mu bol premenený na trest domáceho väzenia, s podmiennečným upustením od výkonu zvyšku trestu domáceho väzenia so skúšobnou dobou do 21.03.2023. Tento trest nie je zahladený. Hoci obžalovaný bol v minulosti Okresným súdom Liptovský Mikuláš rozsudkom sp.zn. 2T/35/2017 z 10.05.2017 uznaný vinným z totožného zločinu podľa § 172 ods. 1 písm. d) Tr. zák., za čo mu bol uložený podmiennečný trest odňatia slobody, ktorý má zahladený, neznamená to, že sa ich nedopustil. Uvedené má význam pre posudzovanie riadneho vedenia života na účely ukladania trestu. Je zrejmé, že pokiaľ ide o žalovanú trestnú činnosť, ani opakovane ukladané a vykonané tresty si u obžalovaného dostatočne nespĺnili svoj účel a náležite nevedli k jeho náprave a prevýchove, ktorý sa krátko po uplynutí skúšobnej doby podmiennečného upustenia od výkonu zvyšku trestu domáceho väzenia dopustil ďalšej trestnej činnosti. Aktuálne preto u obžalovaného nemožno očakávať splnenie účelu trestu uložením podmiennečného trestu odňatia slobody s probačným dohľadom, ale je nutné pristúpiť k uloženiu nepodmiennečného trestu odňatia slobody.

Bez povšimnutia však nie je možné ponechať skutočnosť, že obžalovaný v danej veci učinil pred okresným súdom vyhlásenie o vine a ďalej nebolo nutné vo veci na hlavnom pojednávaní vykonávať dokazovanie ohľadne viny obžalovaného. Zohľadniac zásady ukladania trestov a príslušné zákonné ustanovenia pre uloženie trestu obžalovanému v tejto konkrétnej trestnej veci (ako na tieto v konkrétnostiach poukázal okresný súd na str. 5 až 8 odôvodnenia napadnutého rozsudku), krajský súd považoval za primerané obžalovanému uložiť úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, t.j. na dolnej hranici trestnej sadzby (v trestnej sadzbe trestu odňatia slobody od 3 rokov do 13 rokov a 4 mesiace, pri vyrovnanom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností 1:1), čiže nie v takej výmere ako sa domáhal prokurátor, nakoľko primerane prihliadol aj na skutočnosti vyznievajúce v prospech obžalovaného, najmä na jeho vyhlásenie na hlavnom pojednávaní, že je vinný. Pri ukladaní trestu obžalovanému nie je totiž možné dať na jednu úroveň páchatela trestného činu, ktorý na hlavnom pojednávaní učinil vyhlásenie o vine a páchatela, ktorý takéto vyhlásenie neučinil a vyhlásenie o vine je potom potrebné zohľadniť pri ukladaní trestu obžalovanému. Za splnenia zákonných podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák., obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný pred spáchaním skutku bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselnú trestnú činnosť.

Na záver krajský súd poznamenáva, že jedine uloženie nepodmiennečného trestu odňatia slobody v danom prípade zabezpečí v dostatočnej miere dosiahnutie účelu trestu a zároveň obsahuje v primeranom rozsahu prvky represie ako aj prvky individuálnej a generálnej prevencie a takýto trest zodpovedá všetkým požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 34 ods. 1 ods. 4 Tr. zák. a súčasne aj z ďalších ustanovení, ktoré upravujú zásady ukladania trestov. V danom prípade bude zároveň zabezpečovať ochranu spoločnosti aj uložené ochranné ambulantné protitoxikomanické liečenie.

Výrok o uloženom ochrannom opatrení však krajský súd nepreskúmaval, pretože tento nebol napadnutý odvolaním žiadnej procesnej strany, teda vo zvyšných častiach (vo výroku o vine a ochrannom opatrení) zostal napadnutý rozsudok nedotknutý.

Za takto zisteného stavu potom odvolací krajský súd odvolanie prokurátora proti výroku o treste v neprospech obžalovaného vyhodnotil ako čiastočne dôvodné a postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a následne sám krajský súd postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por., pri nezmenenom výroku o vine a ochrannom opatrení, rozhodol o uložení trestu obžalovanému tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Senát rozhodol pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.